

Geschutspoort

De schepen liggen als waakhonden rond het eiland. Ze liggen daar vreedzaam als slapende dieren. Maar vergis je niet. De geschutspoorten zijn de ogen die alles zien. Ogen die verzengende kogels kunnen uitbraken als de lopen van de kanonnen naar buiten komen. Ook in het kraaiennest wordt scherp uitgekeken of een boot de eilandkust wil verlaten.

Tegen zonsondergang gebeurt het dan toch: er vaart een grote roeiboot weg. De mensen op het eiland zijn radeloos: de zwarte pest is er uitgebroken. Daarom mag niemand het eiland verlaten. Zo meent men de zwarte dood tot staan te brengen. Een gezin van vijf personen wil in deze roeiboot toch een poging wagen om de dood te ontlopen. Niet alleen de pest is hongerig, ook de mensen hebben geen levensmiddelen meer.

De lopen van de kanonnen verschijnen in de geschutspoorten. Het duurt niet lang of moordend vuur slaat rondom en in de roeiboot. De boot met opvarenden vergaat al snel in de golven. Het water is even meedogenloos als het vuur. Als er niets meer te bespeuren valt, haalt men de lopen weer naar binnen. De holle ogen van de geschutspoorten kijken weer vreedzaam uit over een gladde kalme zee. Alsof er niet is gebeurd.

Als de duisternis is gevallen, klimt een figuur behoedzaam door een van de geschutspoorten stil en onzichtbaar naar binnen. Het is de vader van het gezinnetje uit de roeiboot. Hij brengt de dood mee voor alle opvarenden van het grote schip. Drie dagen later wappert de pestvlag aan de voorsteven.

An Cuijpers

September 1995